

Arrest

nr. 98 783 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2012 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHUEREWEGEN, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 augustus 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 25 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

x de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

De betrokkene heeft op basis van zijn echtgenote [L.S.Y.] een tijdelijk verblijfsrecht gekregen in het Rijk. Op 08.01.10 werd zijn aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D op basis van art 10,§1, al. 1,4° van de wet van 15.12.1980 goedgekeurd omdat [L.S.Y.] op dat moment gevestigd was in het Rijk. Mijnheer is in het bezit van een A kaart sinds 04.01.11. Het verblijfsrecht van [L.S.Y.] werd ingetrokken bij beslissing van 23.08.12 omdat zij dit verkregen had door fraude. Zij had immers haar vestiging in het Rijk verkregen op basis van haar huwelijk met de Belgische onderdaan [C.C.S.]. Dit huwelijk werd op 04.01.12 vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (ref AR 11/2052/A) als zijnde een schijnhuwelijk en strijdig met de openbare orde. Gezien mevrouw haar vestiging door fraude verkregen heeft moet het verblijfsrecht van haar echtgenoot verkregen op basis van haar vestiging worden ingetrokken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St, nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplichten de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2,67-71).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen."

2.1.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken, omdat verzoekers echtgenote – die hij vervoegde – haar recht op vestiging had verkregen door fraude. Hiertoe wordt verwezen naar een rechterlijke uitspraak waarbij het door de echtgenote eerder aangegane huwelijk op basis waarvan zij het recht op vestiging had verkregen, nietig werd verklaard op grond van schijnhuwelijk. Specifiek wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt in de bestreden beslissing verder verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, evenals naar artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt dat indien overeenkomstig artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van een vreemdeling, aan deze vreemdeling een bevel om het grondgebied wordt afgeleverd. Er dient te worden aangenomen dat deze motivering verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Door te verwijzen naar rechtsleer wanneer een motivering van een administratieve beslissing niet als afdoende kan worden beschouwd of op algemene wijze te stellen dat de motivering niet degelijk zou zijn, toont verzoeker in huidig voorliggende zaak niet met concrete argumenten aan dat geen pertinente en draagkrachtige motivering ten grondslag ligt van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.1.2.2. Verzoeker betoogt verder dat de beslissing “*kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten*” berust, dat verweerder tot zijn beslissing is gekomen op basis van een “*niet-correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden*” en dat de beslissing werd genomen “*zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben*”. Dit onderdeel van het middel dient dan ook te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad merkt evenwel op dat het aan verzoeker toekomt om de door hem ingeroepen middelen te onderbouwen aan de hand van een concrete uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze middelen zou schenden. *In casu* beperkt verzoeker zich evenwel tot een algemene argumentatie zonder dat concreet wordt toegelicht op welk punt de feiten zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet correct zouden zijn of de bestreden beslissing niet steunt op een correcte feitenvinding, om welke reden verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen of op welk punt de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid. Ook licht hij op geen enkele wijze zijn standpunt toe dat de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze zou zijn genomen. Hij stelt nog dat uit de motivering niet kan worden afgeleid of verweerder “*het bovenvermelde*” zelf heeft onderzocht, doch uit de voorgaande uiteenzetting van dit middel blijkt niet waarop hij doelt met dit betoog.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de nietigverklaring door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van het eerder door verzoekers echtgenote aangegane huwelijk met een Belgisch onderdaan omdat het er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen – nietigverklaring die verzoeker in wezen niet betwist –, tot gevolg heeft dat het vestigingsrecht van de echtgenote, dat werd ontleend aan dit huwelijk, als niet bestaande dient te worden beschouwd. Verzoeker ontleende op zijn beurt zijn verblijfsrecht aan dat van zijn echtgenote. Daar verzoekers echtgenote door de nietigverklaring van haar eerdere huwelijk geacht dient te worden nooit tot een verblijf te zijn toegelaten, dient ook geacht te worden dat verzoeker nooit heeft beschikt over een (afgeleid) verblijfsrecht (cf. RvS 28 november 1996, nr. 63.332; RvS 5 juni 2002, nr. 107.363).

Op grond van de uiteenzetting van het middel kan de Raad geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel vaststellen.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Verzoeker lijkt verder nog een schending van het evenredigheidsbeginsel te willen aanvoeren waar hij stelt dat de bestreden beslissing onevenredig is en verweerder geen enkele afweging van belangen heeft gemaakt.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Dit beginsel hangt zeer nauw samen met het redelijkheidsbeginsel. De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet aan de hand van concrete elementen waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. Er blijkt dan ook evenmin welk belang hij heeft bij zijn stelling dat verweerder geen enkele afweging van belangen heeft gemaakt.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

"[...] In casu is verzoeker de vader van twee zonen die reeds sedert 2003 woonachtig zijn te België (stuk 8 en 11). Er is dus alleszins sprake van een gezinsband. In China is geenszins nog familie van verzoeker te vinden. De kleindochter van verzoeker is bovendien recent geboren en wordt hier in België dan ook opgevoegd (stuk 10).

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Indien de administratieve overheid op een nauwkeurige en zorgvuldige wijze haar beslissing zou voorbereiden dan zou men minstens onderzoek voeren alvorens een beslissing te nemen.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoeker gedwongen om terug te keren naar zijn land van herkomst en zijn gehele familie achter te laten.

Het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoeker zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar zijn gehele familie gevestigd is te België (stukken 7 tot en met 12). Hijzelf is woonachtig te België en is werkzaam bij een Belgische firma. Thans is verzoeker volledig ingeburgerd (stukken 3 en 4). Hier bevindt zich dan ook het centrum van zijn belangen, laat staan dat zijn zonen en kleindochter zomaar naar China zouden kunnen verhuizen. Hij heeft zijn volledig familiaal en sociaal leven in België uitgebouwd.

Indien verzoeker dient terug te keren naar China dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven aangezien zijn familie woonachtig is te België. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van de betrokkene is dan ook reëel. [...]"

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.2.2.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de

bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.2.2.3. *In casu* refereert verzoeker allereerst naar de band die hij heeft met zijn twee meerderjarige zonen en zijn kleinkind in België, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bijvoorbeeld het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoeker brengt geen elementen aan die wijzen op bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Op basis van de door verzoeker aangebrachte stukken blijkt ook dat een van zijn zonen ondertussen een eigen gezin heeft gesticht en dat beide zonen niet meer woonachtig zijn bij verzoeker. Verzoeker geeft ook niet aan dat hij op een of andere wijze, bijvoorbeeld financieel, is aangewezen op zijn zonen. Er blijkt verder ook geen bijzondere afhankelijkheidsband, anders dan de gewone affectieve banden, tussen verzoeker en zijn kleindochter.

Verzoeker toont aldus niet aan dat er sprake is van een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8, eerste lid van het EVRM.

2.2.2.4. Verzoeker beroept zich verder op een privéleven in België in de zin dat hij hier werkt, is ingeburgerd, een sociaal leven heeft opgebouwd, lokaal is verankerd, reeds lang verblijft en zijn centrum van belangen heeft. Tevens geeft hij aan dat zijn zonen en kleinkind hier wonen.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn talrijke private belangen die hij ten gevolge van zijn verblijf en integratie in België heeft opgebouwd, dient opgemerkt te worden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Verzoeker toont verder niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Het ‘*sociaal en economisch welzijn*’ dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt in beginsel evenmin beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Waar verzoeker bovendien verwijst naar zijn tewerkstelling in België – waartoe hij een arbeidsovereenkomst en loonfiches overmaakt –, merkt de Raad nog op dat de door verzoeker bijgevoegde arbeidsovereenkomst dateert van 1 september 2012, en bijgevolg van na het nemen van de bestreden

beslissing waardoor verweerder met deze tewerkstelling hoe dan ook geen rekening kon houden. Ook het voorgelegde inschrijvingsformulier bij de Open School Antwerpen dat verzoeker op 11 september 2012 is ingeschreven voor een opleiding Nederlands kan niet dienstig worden aangevoerd, omdat de Raad op grond van zijn annulatiebevoegdheid geen rekening kan houden met stukken en gegevens die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.2.5. De Raad stelt verder vast dat zelfs indien dient te worden aangenomen dat verzoeker zal worden gescheiden van zijn zonen en kleinkind in België en een in België opgebouwd privé- en/of familieleven dient achter te laten, geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld.

De eventuele inmenging van het openbaar gezag in het privé- en/of gezinsleven van verzoeker betreft immers een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en de overheid is ook geen sprake. Er werd immers reeds aangegeven dat uit het gegeven dat verzoekers echtgenote wordt geacht – gelet op het door haar aangegane schijnhuwelijk zoals vastgesteld door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen – nooit tot een verblijf te zijn toegelaten, volgt dat ook verzoeker dient geacht te worden nooit te hebben beschikt over een (afgeleid) verblijfsrecht (cf. RvS 28 november 1996, nr. 63.332; RvS 5 juni 2002, nr. 107.363). Rekening houdend met het feit dat verzoeker meer dan vijftig jaar in China heeft doorgebracht en pas in 2010 naar België kwam, kan ook niet worden vastgesteld dat hij niet zal kunnen voorzien in zijn levensonderhoud in zijn herkomstland of dat zijn banden met België dermate zwaar doorwegen dat sprake is van een disproportionaliteit. Hij betoogt ook slechts op zeer algemene wijze dat hij geen enkele familie meer zou hebben in China, doch zonder dat dienaangaande concrete stukken of gegevens voorliggen. In dit verband kan daarenboven ook worden opgemerkt dat zijn huidige echtgenote die eveneens van Chinese nationaliteit is, eveneens het Belgische grondgebied dient te verlaten. In zoverre verzoeker stelt dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van zijn relatie met zijn zonen en kleindochter in China, wijst de Raad op het gegeven dat, buiten de gewone affectieve banden, geen bijzondere afhankelijkheidsband blijkt tussen verzoeker en zijn zonen en kleinkind en dat zijn zonen en kleindochter, of overige vrienden en kennissen in België, hem steeds kunnen opzoeken in zijn herkomstland. Er blijkt dan ook geenszins dat er sprake zal zijn van een verbreking van de gezinsband.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekers derde middel luidt als volgt:

“Verwerende partij meent dat het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker, namelijk Mevr. [L. S. Y.], verkregen zou zijn op basis van fraude. Het betreft echter geenszins waarheid dat de echtgenote een schijnhuwelijk zou hebben aangegaan teneinde een verblijfsrecht te bekomen.

Mevr. [L. S. Y.] is in het huwelijk getreden met de Belgische onderdaan [C. C. S.] op 22 augustus 2002. Zij zijn evenwel gescheiden door onderlinge toestemming. De Rechtbank van Eerste Aanleg, derde B Kamer, te Antwerpen heeft de echtscheiding uitgesproken op 25 september 2006 (stuk 15).

Vele jaren nadien meent evenwel de Procureur des Konings te Antwerpen dat er mogelijk sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. In maart 2011 zijn deze ex- echtgenoten gedagvaard voor de Rechtbank van Eerste Aanleg.

Het komt dan ook niet serieus voor dat Mevr. [L. S. Y.] en Dhr. [C. C. S.] gedurende meer dan vier jaar gehuwd zouden zijn louter om verblijfsrechtelijke motieven. Beiden hebben immers wel degelijk een duurzame levensgemeenschap onderhouden. Bovendien hebben de zonen van Mevr. [L. S. Y.] deel uitgemaakt van het gezinsleven. Zij zijn reeds sedert 2003 woonachtig te België.

Er is aldus geen sprake van een vermeend schijnhuwelijk. De Procureur des Konings loopt zelfs een aantal jaren achter de feiten aan daar het huwelijk tussen Mevr. [L. S. Y.] en Dhr. [C. C. S.] in 2006 reeds was ontbonden (stuk 15).”

2.3.2. In de mate dat verzoeker met zijn derde middel aangeeft dat hij niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing, dient te worden aangenomen dat hij de schending inroept van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist dat zijn echtgenote een schijnhuwelijk zou zijn aangegaan en bij uitbreiding dat zijn echtgenote haar verblijfsrecht verkreeg op basis van bedrog. Hij betwist evenwel niet dat het eerder door zijn echtgenote aangegane huwelijk met een Belg – op grond waarvan deze een verblijfsrecht in België verwierf – door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij vonnis van 4 januari 2012 werd nietig verklaard wegens schijnhuwelijk. Zijn kritiek lijkt aldus te zijn gericht tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 4 januari 2012. De Raad kan in dit verband enkel opmerken dat hij niet de rechtsmacht heeft zich hierover uit te spreken en dat indien verzoekers echtgenote niet akkoord ging met het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het haar vrij stond om hiertegen een beroep bij de bevoegde rechtsinstantie in stellen. Er blijkt evenwel niet dat zij dit heeft gedaan.

Er dient dan ook te worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing op grond van het betreffende vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen kon uitgaan van het gegeven dat het eerdere huwelijk van de echtgenote een schijnhuwelijk betrof. Verzoeker kan zich in het kader van huidige procedure niet dienstig steunen op zijn persoonlijke mening dat het geen schijnhuwelijk betrof. Verzoeker weerlegt verder ook niet de stelling van verweerder dat zijn echtgenote haar verblijfsrecht ontleende aan het betreffende huwelijk en dat als gevolg van de nietigverklaring van het huwelijk alle rechten die hieruit voortvloeiden vervallen, ook het afgeleide verblijfsrecht van verzoeker.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS